

нѣлытѣ єлени (рогачи), които най обычатъ старокескій-тѣ бръсъ; (*) че, рыск-тѣ като наспѣща доло накжршены тѣ стебла (клони); и, рогачъ-тѣ като мысли че това є голѣма за него добрына; и като йдѣ съск голѣмо оудоколсткіе, безъ да мѣ идѣ на оумъ, че лошо слѣдствіе го чака; сиѣца са веднага (бирденъ) рыск-тѣ крѣзъ него, и като залѣпне веднажъ оу него; и той колко то ще да вѣга; рыск-тѣ отъ него не са от-кжнѣва; но както да е, ще го заколи като съск ножъ; и като го оумъртви веднажъ; йдѣ го вѣчъ отъ єдиный-тѣ край.

Пакъ ще повторїж: тѣй сж и тѣзы наши прелѣстители; лѣстїжъ ны съск єк-тены тѣ си печатаны книги; като съск староковы клончета; и ныи, безъ да мѣ тръсимъ край-тѣ на кадѣ ще и злѣзе; кв-пѣвамъ имъ книги тѣ! повеждамъ са на слѣдъ тѣхъ!

Но нѣкой ще каже: добры имъ са книги тѣ, и не скажи; защо да не зема отъ тѣхъ? и, рогачъ-тѣ казвкаше, сладка

(*) Както и всѣкій единъ скотъ, които са храни съск листвѣ и върши отъ дѣрвито; много обича старокескій-тѣ бръсъ. И рогачъ-тѣ на рѣдко са слѣчава да хапнатъ (да вѣсатъ) такава бръсъ: само кога са вѣспи отъ вѣтра-тѣ нѣкое дѣрво.